

ע"פ 33302/08/16 - ג' ורקשטל נגד עיריית תל עיריית תל אביב

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 33302-08-16 ורקשטל נ' עיריית תל אביב
תיק חיצוני: 46945465

בפני	כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
מערער	ג' ורקשטל
נגד	
משיבה	עיריית תל עיריית תל אביב

פסק דין

בפני ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט ע.מסארווה), מיום 21.7.16, לפיו הורשע המערער בעבירה לפי סעיף 6(ז)(4) לחוק העזר העירוני לתל אביב (העמדת רכב וחנייתו), התשמ"ד - 1983, ונגזר עליו קנס בסך 250 ₪.

הרקע

למערער נרשם דו"ח חניה ביום 29.6.15 לפיו הוא החנה את רכבו ברח' אבן גבירול בניגוד לתמרור "אין עצירה". אין חולק כי למערער יש "תג חניית נכה" ובדו"ח החניה לא נרשמה משום מה עובדה זו. בימ"ש קמא לאחר שמיעת ראיות, הרשיע את המערער על פי הוראות סעיף 184 לחסד"פ בעובדות אחרות שהוכחו במהלך המשפט, לפיהן החניה במקום אסורה גם לבעל תו חניית נכה מאחר ורכבו של המערער חנה בתוך נתיב תחבורה ציבורית ובמקום יש תמרור ובו מצוין כי הנתיב בו חנה המערער הוא נתיב תחבורה ציבורית בלבד משעה 14:00 עד שעה 19:00. בימ"ש קמא אף קבע כי לנאשם ניתנה במהלך הדיון הזדמנות סבירה להתגונן, הוא חקר את עד התביעה על כך ואף התייחס לעניין בעדותו בחקירה נגדית.

להלן טענות המערער בקליפת אגוז:

1. לפקח העירוני אין סמכות ליתן דוחות בגין עבירות של חניה בנתיב תחבורה ציבורית ולבית משפט לעניינים מקומיים אין סמכות לדון בדוחות הללו.
2. המשיבה לא הוכיחה שבזמן אמת אכן היה תמרור של נתיב תחבורה ציבורית, לפני המקום בו חנה

המערער.

3. בימ"ש קמא הרשיע את המערער בעבירה שלא הואשם בה, למרות שהתובעת בחרה שלא לתקן את כתב האישום, אף לא ביקשה להרשיעו בעבירה זו ומבלי ליתן למערער אפשרות להתגונן בגינה.
4. במועד הדיון הוגש בהסכמה מסמך שסומן במ/1. לדברי המערער האמור בו מצביע על כך שהתמורר "נתיב תחבורה ציבורית" הוצב רק כשישה חודשים לאחר מתן הדו"ח, ביום 15.2.16.

דיון והכרעה

שמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי בחומר הראיות בתיק לרבות המסמך הנוסף שהוגש בהסכמה, במ/1, וסבורתי כי דין הערעור דנן להידחות.

כפי שקבע בימ"ש קמא מעדותו של הפקח והתמונות שהוגשו לבית המשפט אני למדה כי במקום חניית רכבו של המערער יש שני תמרורים אחד האוסר חניה במקום והשני לפיו הנתיב בו חנה המערער הינו נתיב תחבורה ציבורית בשעות מסוימות ביום בין השעות 14:00 ל- 19:00.

מהמסמך במ/1, אני למדה כי במקום מוצב תמרור 501 (נתיב תחבורה ציבורית) ובתאריך 15.2.16 הוסף תמרור נוסף 439 בנוסח "גם לאופנועים" לתמרור 501. לא ניתן ללמוד מהאמור במסמך דנן כפי שטען המערער כי התמרור נתיב תחבורה ציבורית הוצב רק ב- 15.2.16, אלא היפוכו של דבר. התמרור 501 "נתיב תחבורה ציבורית" היה מוצב במקום לפני ההוספה של תמרור 439. זאת ועוד, היה גם סימון של תחבורה ציבורית על הכביש בנתיב דנן.

למערער יש תו חניה לנכה עובדה זו אכן לא צוינה בדו"ח החניה למרות שראוי היה לציין. אולם, הוראות חוק החניה לנכים אין בהם כדי להושיע את המערער במקרה זה מאחר ולפי סעיף 3(4) לחוק דנן ההיתר שבסעיף 2 לחוק לא חל על חניה בנתיב שמיועד לתחבורה ציבורית וזאת גם אם החניה איננה גורמת הפרעה ממשית לתנועה.

במקרה שלפנינו קבע בימ"ש קמא כי יש מקום להרשיע את המערער בעובדות אחרות שהתבררו במהלך המשפט לפי הוראות סעיף 184 לחסד"פ, והרשיעו בעבירה של חניה בנתיב תחבורה ציבורית לפי סעיף 6(ז)(4) לחוק העזר, עבירה בה לא הואשם המערער בכתב האישום. עוד קבע בימ"ש קמא כי למערער הייתה הזדמנות נאותה להתגונן, הוא חקר את הפקח ואף העיד על כך.

לא מצאתי כי שגה בימ"ש קמא בקביעתו זו. העובדה כי במקום בו חנה המערער הוצב גם תמרור לפיו הופך הנתיב דנן לנתיב תחבורה ציבורית, עלה כבר בתחילת עדותו של הפקח. המערער חקר אותו בחקירה נגדית והתייחס לכך בעדותו ובסיכומיו. אכן בהתאם לחוק רשאים בעלי תו חניה לנכה לנסוע בנתיב תחבורה ציבורית, אולם אין הם רשאים לחנות בנתיב המיועד לתחבורה ציבורית מאחר ועצירה או חניה בנתיב זה גורמת להפרעה ממשית לתנועה. האיסור דנן הינו מוחלט גם אם לא הוכח כי החניה במקרה זה או אחר אכן גורמת להפרעה ממשית לתנועה. מחומר הראיות ואף

מהמסמך במ/1 אני למדה כי במקום היה תמרור המלמד כי מדובר בנתיב של תחבורה ציבורית וזאת למרות טענתו של המערער לפיה התמרור דן הוסף רק חודשים לאחר מתן הדו"ח.

לא מצאתי ממש בטענתו של המערער לפיה אין לפקח סמכות לרשום דוחות בעבירה של נסיעה בנתיב תחבורה ציבורית וכי לבית משפט לעניינים מקומיים אין סמכות לדון בעבירה דן. בימ"ש קמא הרשיע את המערער בעבירה לפי חוק העזר העירוני לתל אביב (העמדת רכב וחנייתו) ונושא זה נמצא בתחום סמכותו של בימ"ש לעניינים מקומיים.

באשר לטענה בנוגע לאי חוקיות התמרורים, מאחר וצוינו בהם יותר משמונה מילים, בימ"ש קמא דחה בדין את הטענה דן, מאחר וכפי שציין בסעיף 11 לתקנות הדרכים (שילוט) תש"ם - 1980, נקבע כי החוק והתקנות הללו אינם חלים על תמרורי חניה בתוך העיר.

אשר על כן, מאחר ולא מצאתי כי שגה בימ"ש קמא בפסק דינו, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, כ"ב חשוון תשע"ז, 23 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.